

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 7C/32/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6817206330
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladislav Ďurkáň
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2018:6817206330.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Revúca sudcom Mgr. Vladislavom Ďurkáňom v spore žalobcu: K.. I. Y., W.. XX.XX.XXXX, M. F. U.. Z. XXXX/X, C., právne zastúpeného JUDr. Pavol Kontra, advokát so sídlom Čučmianska dlhá 21, Rožňava proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o zaplatenie 2 356,92 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 356,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2 257, 05 Eur od 6.10.2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 29.09.2017 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2356,92 Eur s príslušenstvom a nahradenia všetkých trov konania. Žalobu odôvodnil na tom skutkovom základe, že uznesením Obvodného oddelenia PZ v Revúcej ČVS: ORP - 422/RA - RA - 2014 zo dňa 31.12.2014 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe v uznesení uvedenom. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca podal sťažnosť, ktorú okresný prokurátor v Revúcej zamietol. Žalobca bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/42/2015 zo dňa 13.07.2015, no na základe ním podaného odvolania uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/100/2015 zo dňa 15.03.2016 došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu v Revúcej a vec bola postúpená Okresnému úradu v Rimavskej Sobote, ktorý by mohol skutok prejednať ako priestupok. Priestupkové konanie bolo na Okresnom úrade Rimavská Sobota, odbore všeobecnej vnútornej správy vedené pod č. OU-RS-OVVS-2016013268 a podľa vedomostí žalobcu právoplatne zastavené. Po právoplatnom skončení trestného konania bola žalobcovi zo strany jeho obhajcu vyúčtovaná odmena podľa § 12 vyhlášky 655/2004 Z. z. vo výške 2.257,05 € zahŕňajúca aj náhradu za vypracovanie znaleckého posudku na trovy obhajoby vo výške 600,- €, ktorá bola žalobcom k rukám jeho obhajcu zaplatená dňa 18.07.2016. Žalobca si voči žalovanej uplatnil úrok z omeškania do doručenia vyjadrenia žalovanej dňa 05.10.2016 a náhradu trov právneho zastúpenia za podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za 1 úkon právnej služby vo výške 91,29 Eur + 8,58 Eur za režijný paušál.

2. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 06.07.2018, v ktorom okrem iného uviedla, že nárok žalobcu neuznáva. Poukázal na to, že ani jeden z orgánov verejnej moci nevydal nezákonné rozhodnutie, respektíve, že by nesprávne úradne postupoval. Došlo k situácii, ktorá sa v trestnom konaní bežne stáva, a ktorú Trestný poriadok vo svojich ustanoveniach výslovne pripúšťa a upravuje, že trestné

konanie až v štádiu konania pred súdom bolo ukončené inak, než odsúdením obžalovaného. V danej veci nebolo v inštančnom postupe, ktorý predpokladá Trestný poriadok, rozhodnuté o tom, že by uznesenie o vznesení obvinenia z 3.12.2014 bolo ako nezákonné zmenené alebo dokonca zrušené tak, ako to predpokladá § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Poukázal aj na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 548/2012 zo 7. novembra 2012 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 13. novembra 2013, podľa ktorého vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, respektíve za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, čo bolo aj v tomto prípade. Žalovaná ďalej spochybnila dôvodnosť preplácania trov obhajoby vtedy, keď sa nejedná o prípady povinnej obhajoby. Pritom je nutné stále brať do úvahy súčasné postavenie orgánov činných v trestnom konaní, ktoré s rovnakou starostlivosťou obstarávajú dôkazy v prospech aj neprospech obvineného, a teda aj prokurátor neplní len úlohu žalobcu, ale má minimálne v prípravnom konaní postavenie, z ktorého aj jemu vyplývajú povinnosti hájenia záujmov obvineného. Preto podľa názoru žalovanej trovy obhajoby v trestnom konaní nie je možné automaticky považovať za účelne vynaložené trovy konania pri rozhodovaní o náhrade škody.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej doručenom súdu dňa 24.07.2018 uviedol, že žalovaná neuviedla žiadne nové skutočnosti, poukázal na čl. 47 ods. 2 Ústavy, podľa ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania.

4. K uvedenému vyjadreniu sa vyjadrila žalovaná podaním doručeným súdu dňa 27.08.2018 a uviedla, že viaceré súdne rozhodnutia, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 467/2008 a II. ÚS 497/2016 z 15. júna 2016, rozsudok ESLP Lavrechov vs. Česká republika z 20. júna 2013 ako aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 165/2002 zhodne skonštatovali, že nie každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo do právoplatného odsúdenia je nutné paušálne považovať za nezákonné. Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, respektíve za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, čo bolo aj v tomto prípade ako aj, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu totiž k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby, alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby. Štát prostredníctvom svojich orgánov totiž má povinnosť za zákonom stanovených podmienok viesť trestné stíhanie voči podozrivým osobám, aby tak reálne plnil svoju ochrannú funkciu. Štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného stíhania proti konkrétnej osobe, ak tu existuje dôvodné podozrenie, ktoré nepochybne z dôkazov zabezpečených pred vznesením obvinenia žalobcovi vyplývalo.

5. Súd vykonal dokazovanie vyjadreniami strán, oboznámením žaloby, predložených listinných dôkazov: oznámenie generálnej prokuratúry zo dňa 29.9.2016 na čl. 3, postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvom vnútra zo dňa 16.8.2016 na čl. 4, žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 04.08.2016 na čl. 5, vyúčtovanie trov obhajoby na čl. 10, opatrenie generálneho prokurátora SR na čl. 25, opatrenie generálneho prokurátora SR na čl. 43, obsah trestného spisu sp. zn. . 2T/42/2015, t.j. Uznesenie o vznesení obvinenia na čl. 4-7, Sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia na čl. 9-11, Uznesenie Okresnej prokuratúry Revúca o zamietnutí sťažnosti na čl. 12-13, rozsudok Okresného súdu Revúca na čl. 267-279, Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici na čl. 298-301, ako aj obsah priestupkového spisu sp. zn. OU-RS-OVVS-2016/013268. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový a právny stav:

6. Uznesením vyšetrovateľa Obvodného oddelenia PZ v Revúcej ČVS: ORP - 422/RA - RA - 2014 zo dňa 31.12.2014 bolo žalobcovi vznesené obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal žalobca dopustiť pred piváreňou Mamut v Revúcej. Sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá ako nedôvodná uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca sp. zn. 2Pv/276/12/6608-6 zo dňa 22.01.2015, ktorý následne podal na žalobcu obžalobu za uvedený skutok. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/42/2015 zo dňa 13.07.2015 uznaný vinným z predmetného prečinu. Na základe podaného odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 5To/100/2015 zo dňa 15.03.2016 zrušil rozsudok Okresného súdu v Revúcej a vec postúpil Okresnému úradu v Rimavskej Sobote, ktorý by mohol skutok prejednať ako priestupok, z dôvodu, že v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin vzhľadom na nepatrnú závažnosť činu žalobcu (tzv. materiálny korektív). Okresný úrad Rimavská Sobota uznesením OU-RS-OVVS-2017/001290 zo dňa 05.01.2017 priestupkové konanie voči žalobcovi zastavil z dôvodu, že spáchanie priestupku nebolo preukázané. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.02.2017.

7. Navrhovateľ bol v trestnom konaní zastúpený na základe splnomocnenia zo dňa 09.01.2015 obhajcom JUDr. Pavlom Kontrom. Vykonané právne služby vyúčtoval obhajca navrhovateľovi vyčíslením trov obhajoby zo dňa 12.07.2016, ktorým účtoval navrhovateľovi trovy obhajoby a náhradu za znalecký posudok v celkovej výške 2 257,05 Eur v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2014 Z. z. (tarifnú odmenu, paušálnu náhradu výdavkov, náhradu za stratu času, cestovné výdavky). Zo spisu Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/42/2015 vyplýva, že obhajcom vyčíslené trovy obhajoby boli vyúčtované v súlade s počtom jednotlivých úkonov trestného konania a ich trvaním. Z pokladničného dokladu č. 0004 zo dňa 18.07.2016 vyplýva, že vyčíslené trovy obhajoby žalobca obhajcovi zaplatil dňa 18.07.2016. Žiadosťou zo dňa 04.08.2016 doručenej MVSR dňa 15.08.2016 žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 2 257,05 Eur podľa § 15 zákona č. 514/2003. Z.z.. MVSR listom zo dňa 16.08.2016 žiadosť žalobcu postúpilo Generálnej prokuratúre SR. Generálna prokuratúra žiadosť žalobcu odmietla ako nedôvodnú. Žalovaná do dnešného dňa žalobcovi uplatnenú škodu neuhradila ani čiastočne.

8. Na pojednávaní strany sporu poukázali na svoje doterajšie písomné vyjadrenia. Žalovaná navyše uviedla, že konajúci súd 1. stupňa po podaní obžaloby rozhodol tak, že uznal žalobcu vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu a teda svojim spôsobom dal za pravdu dôvodnosti nielen podania obžaloby ale aj samotného vznesenia obvinenia, na druhej strane sa síce trestné konanie skončilo rozhodujúcim rozsudkom, avšak iba po zohľadnení materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona, ktorý v podstate závisel od hodnotenia dôkazu krajským súdom, rešpektujúc preto zásadu voľného hodnotenia dôkazov má za to, že prokuratúra nespôsobila žalobcovi škodu, ktorú deklaruje v žalobnom návrhu, nakoľko vo veci pri zamietnutí jeho sťažnosti proti zrušeniu uznesenia proti vzneseniu obvinenia postupovala zákonne, teda v zmysle ustanovení trestného poriadku.

9. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

10. Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

11. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

12. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil

štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

13. Podľa § 4 ods. 2 cit. zákona ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

14. Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

15. Podľa § 15 ods. 1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

16. Podľa § 16 ods. 4 cit. zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

17. Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak

18. Podľa § 18 ods. 1 cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

17. Podľa § 18 ods. 3 cit. zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

19. Podľa § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

20. Podľa § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

21. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

22. Ešte pred začatím konania vo veci samej súd prejudiciálne riešil otázku, ktorý orgán je (podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z. z.) vo veci nároku žalobcu na náhradu škody oprávnený za štát konať. Nakolko

prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca uznesením sp. zn. 2Pv/276/12/6608-6 zo dňa 22.01.2015 sťažnosť žalobcu ako obvineného proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zamietol a následne podal proti žalobcovi obžalobu, je v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. a contrario vylúčené, aby za štát v tejto veci konalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „MVSR“). Zároveň súd poznamenáva, že podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. by za štát konalo v tejto veci Ministerstvo spravodlivosti v prípade, ak by škoda navrhovateľovi vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (alebo v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu). V predmetnej veci však priamou príčinou navrhovateľovi vzniknutej škody nie je rozhodnutie alebo postup súdu, ale rozhodnutie prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca, ktorý uznesením sp. zn. 2Pv/276/12/6608-6 zo dňa 22.01.2015 sťažnosť žalobcu ako obvineného proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zamietol a neskôr podal proti žalobcovi obžalobu. Rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici bol odsudzujúci rozsudok okresného súdu zrušený a postúpený Okresnému úradu Rimavská Sobota z dôvodu podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku, teda, že nešlo o trestný čin, ale žalovaný skutok mal prejednať iný orgán ako priestupok, čoho priamym dôsledkom je vyhodnotenie záveru prokurátora vyjadreného v uznesení o zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia a v neskôr podanej obžalobe ako nesprávneho a teda nezákonného a takýto záver je tak jedinou priamou príčinou žalobcovi vzniknutej škody. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. tak v predmetnej veci za štát je oprávnená konať Generálna prokuratúra SR, pretože škodu žalobcovi spôsobil prokurátor v trestnom konaní. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. v spojitosti s ustanovením § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. a v spojitosti s ustanovením § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné vo vzájomnej súvislosti systematicky vykladať vo vzťahu k nároku na náhradu škody spočívajúcej v účelne vynaložených trovách obhajoby tak, že v prípade, ak sa trestné konanie skončí po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia, príslušným konať za štát je Ministerstvo vnútra SR, a v prípade, ak po vznesení obvinenia je zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a neskôr je podaná obžaloba, o ktorej je súdom rozhodnuté oslobodzujúcim rozsudkom resp. zrušením odsudzujúceho rozsudku, príslušným konať za štát je Generálna prokuratúra SR.

23. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ale len za súčasného splnenia troch podmienok, a to vydania nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom.

24. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu. Nárok škody sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, keď rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Uvedené vyplýva aj z rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30.3.2011, v zmysle ktorého štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Uvedený záver už možno považovať v rozhodovacej praxi súdov za ustálený (napr. aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, či v rozhodnutiach Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 25/2011 a I. US 320/2016).

25. V súlade s ustálenou súdnou praxou teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v trestnom konaní uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo napr. aj zrušením odsudzujúceho rozsudku (a teda neskončilo sa právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu). Ten, kto bol spod obžaloby oslobodený (resp. bol odsudzujúci rozsudok voči nemu právoplatne zrušený), má pri splnení ďalších

zákoných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody vrátane náhrady nákladov na trovy obhajoby. Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v časti zrušenia, resp. zmeny, nezákonného rozhodnutia je potrebné splnenie tejto podmienky v tomto prípade vykladať extenzívne. Zmyslu a účelu tohto ustanovenia zodpovedá výklad, podľa ktorého rovnaké dôsledky ako zrušenie, resp. zmena nezákonného rozhodnutia o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe má tiež rozhodnutie o postúpení veci inému orgánu z dôvodu, že spáchaný skutok nie je trestným činom. V uvedenom prípade sa právoplatnosťou uznesenia Krajského súdu trestné konanie skončilo, čo znamená, že v konaní pred súdom sa spáchanie trestného činu nepotvrdilo, čo zakladá nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktorého dôsledkom následne bolo samotné podanie obžaloby. Danosť nezákonnosti rozhodnutia sa nemusí prejavíť na začiatku trestného stíhania, prípadne v čase podania obžaloby, ale môže byť zistená a konštatovaná až v konečnom rozhodnutí v konaní pred súdom, avšak ani uvedená skutočnosť štát nezavahuje zodpovednosti za škodu, ktorá v dôsledku takéhoto zistenia dotknutému subjektu vznikla v podobe jeho nákladov a trov konania, a ktorá sa v takom prípade primárne odvíja od príslušného rozhodnutia, počnúc ktorým bolo trestné stíhanie vedené voči konkrétnej osobe, t.j. od uznesenia o vznesení obvinenia. Na takýto prípad je potom potrebné aplikovať právnu úpravu, ktorá je danému prípadu najbližšia, a to úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

26. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobcovi bolo uznesením vyšetrovateľa Obvodného oddelenia PZ v Revúcej ČVS: ORP - 422/RA - RA - 2014 zo dňa 31.12.2014 vznesené obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá ako nedôvodná uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca sp. zn. 2Pv/276/12/6608-6 zo dňa 22.01.2015, ktorý následne podal na žalobcu obžalobu za uvedený skutok. Žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/42/2015 zo dňa 13.07.2015 uznaný vinným z predmetného prečinu. Na základe podaného odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 5To/100/2015 zo dňa 15.03.2016 zrušil rozsudok Okresného súdu v Revúcej a vec postúpil Okresnému úradu v Rimavskej Sobote, ktorý by mohol skutok prejednať ako priestupok. okresný úrad Rimavská Sobota rozhodnutím číslo OU-RS-OVVS-2017/001290 zo dňa 05.01.2017, právoplatným dňa 07.02.2017 priestupkové konanie voči žalobcovi zastavil z dôvodu, že spáchanie priestupku nebolo preukázané. V trestnom konaní sa žalobca v súlade so svojím ústavným právom na obhajobu, nechal zastupovať obhajcom JUDr. Pavlom Kontrom, ktorému žalobca za právne služby zaplatil 2 257,05 Eur.

27. Súd mal tak preukázané, že žalobcovi vznikla škoda v dôsledku trestného stíhania vedeného voči jeho osobe, v rámci ktorého žalobcu zastupoval splnomocnený obhajca. Vznesenie obvinenia je procesným úkonom, ktorým bolo určené procesné postavenie žalobcu v trestnom konaní ako obvineného. Od tohto okamihu bolo možno proti osobe žalobcu použiť prostriedky, ktoré poskytuje Trestný poriadok proti obvinenému. Na druhej strane aj žalobca mohol uplatňovať práva, ktoré mu prislúchali ako obvinenému. Vzhľadom na uvedené, existuje potom priama príčinná súvislosť medzi uznesením o vznesení obvinenia a vznikom trov trestného konania, nakoľko od tohto okamihu vzniklo žalobcovi právo a zároveň potreba zvoliť si v trestnom konaní obhajcu. Vzhľadom k tomu, že sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola prokurátorom zamietnutá a prokurátor po skončení vyšetrovania podal na žalobcu obžalobu, pričom súdne konanie voči žalobcovi bolo právoplatným uznesením Krajského súdu zrušujúcim skorší odsudzujúci rozsudok Okresného súdu zastavené (nakoľko sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu žalobcom), vznesenie obvinenia žalobcovi a podanie obžaloby voči navrhovateľovi je potrebné považovať za nezákonné v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a to aj napriek tomu, že formálne nebolo zrušené.

28. Súd sa aj vzhľadom na vyššie uvedené nestotožnil s argumentom žalovanej, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, respektíve za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. K tomuto súd navyše uvádza, že hoci sa v rôznych štádiách trestného konania vyžaduje pre procesné úkony (začatie stíhania, vznesenie obvinenia, podanie obžaloby, rozhodnutie vo veci rozsudkom súdu) a ďalší postup v trestnom konaní rôzna miera pravdepodobnosti o spáchaní skutku podozrivým resp. obvineným, právoplatné rozhodnutie o zrušení odsudzujúceho rozsudku, z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok je trestným činom má za následok, že uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi a vedenie trestného konania proti jeho osobe bolo nezákonné a nesprávne. V danom prípade teda postúpenie veci inému orgánu z

dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok je trestným činom (bez ohľadu na to, z akého zákonného dôvodu tak súd konštatoval, teda aj z dôvodu aplikácie tzv. materiálneho korektívu) znamená, že trestné stíhanie bolo vedené voči žalobcovi nedôvodne a preto nezákonne. Takto sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. hoci k formálnemu zrušeniu žiadneho z dotknutých rozhodnutí (uznesenie o vznesení obvinenia, obžaloba) nedošlo, pretože dôsledkom rozhodnutia Krajského súdu o zrušení odsudzujúceho rozsudku a postúpení veci inému orgánu je v podstate vyvrátenie materiálnych podmienok a predpokladov, za ktorých bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba proti navrhovateľovi.

29. Za nekorektný považuje súd aj argument žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo zrušené, ani ako nezákonné zmenené, ako to predpokladá zákon č. 514/2003 Z.z, a to z dôvodu, že v žiadnom trestnom konaní, ktoré sa dostalo do štádia konania pred súdom nikdy nedochádza k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia alebo obžaloby a teda na základe tvrdenia žalovanej by v žiadnom takto vedenom nedôvodnom trestnom konaní nemohla obžalovanému vzniknúť škoda. Súd opakovane poukazuje na ustálené závery v judikatúre súdov, v zmysle ktorých podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

30. K úvahe žalovanej o tom, či je dôvodné preplácanie trov obhajoby ak sa nejedná o prípad povinnej obhajoby súd uvádza, že právo na obhajobu je žalobcove ústavné právo vyplývajúce mu z čl. 50 ods. 3 Ústavy SR. Zároveň je pochopiteľné, a to najmä v súvislosti s trestným konaním, že žalobca, ktorý nemá právnické vzdelanie, sa v tak závažnej veci obrátil na osobu s právnickým vzdelaním, ktorú si zvolil ako svojho obhajcu. Právo na obhajobu je súčasne dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. S poukazom na zistený skutkový stav má za súd to, že žalobca si zvolil obhajcu v príčinnej súvislosti so vznesením obvinenia uznesením vyšetrovateľa Obvodného oddelenia PZ v Revúcej ČVS: ORP - 422/RA - RA - 2014 zo dňa 31.12.2014 v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca sp. zn. 2Pv/276/12/6608-6 zo dňa 22.01.2015.

31. Žalovaná sa vo svojom písomnom vyjadrení odvolávala na viaceré nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, rozsudok ESLP a nález ústavného súdu ČR, ktoré podľa tvrdenia žalovanej zhodne konštatovali, že nie každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo do právoplatného odsúdenia je nutné paušálne považovať za nezákonné. V prípade nálezu ÚS 467/2008 súd uvádza, že tento sa týka právne odlišnej situácie náhrady nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu policajta v súvislosti s vybavovaním oznámenia o priestupku, preto ho na toto konanie súd nemohol aplikovať. Rovnako, pokiaľ ide o uznesenie (nie nález, ako uvádza žalovaný) Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 497/2016 z 15.06.2016, skutkový stav bol v danom prípade vymedzený na tom základe, že sťažovateľ (žalobca v pôvodnom konaní) si uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 11 až 13 Občianskeho zákonníka od dvoch odporcov - svedka a poškodeného, ktorý proti nemu vypovedali v trestnom konaní, t.j. nejednalo sa o žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. voči štátu. Okresný súd sa zároveň vysporiadal i s námietkou žalovanej poukazom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike a konštatuje, že uvedené rozhodnutie sa týka úplne inej problematiky súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu a z tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ svojím konaním trestné konanie skutočne skomplikoval a prepadnutie záruky si zavinil sám, čo nie je predmetom resp. nebolo predmetom trestného konania v prejednávacom prípade, a preto súd na toto rozhodnutie takisto nemohol prihliadať.

32. Okrem stručných odkazov na vyššie uvedené rozhodnutia žalovaná svoju procesnú obranu postavila aj na krátkej citácii právneho názoru vysloveného v Náleze Ústavného súdu SR zo dňa 13.11.2013, sp. zn. II. ÚS 163/2013, podľa ktorého „uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila“. Súd zdôrazňuje, že tento právny názor nie je v žiadnom prípade ustálený a podľa názoru súdu ho nemožno považovať za odklon od doterajšej ustálenej judikatúry už len preto, že sa ústavný súd v náleze, v ktorom tento právny názor vyslovil nedostatočne, resp. nijako nevysporiadal s dôvodmi a argumentmi, vyplývajúcimi z opačnej judikatúry, vyvíjajúcej sa v období minimálne posledných 20-tich rokov. Zároveň súd poukazuje na to, že uvedeným

nálezom bola riešená iná právna otázka a to otázka stretu uplatňovania nároku na náhradu škody titulom uznesenia o vznesení obvinenia a titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe ako aj otázka premlčania nároku na náhradu škody. Súd opätovne poukazuje na Judikatúru najvyšších súdnych inšancií ČR a SR, vrátane judikatúry Ústavného súdu ČR a SR, ktorá vyvodila nárok na náhradu škody v takýchto prípadoch z ochrany práva jednotlivca na súdnu ochranu zakotveného v čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktorá bola prijatá ako Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, imanentnou súčasťou ktorého je právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom a z princípu materiálneho právneho štátu. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby (pozn. súdu ipso facto zrušením odsudzujúceho rozsudku) je potrebné hľadať nielen v ustanovení čl. 36 ods. 3 Listiny ale všeobecne v rovine predovšetkým čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch právneho štátu. Ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Inak povedané, ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania, či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený. Pokiaľ by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci trestného stíhania znášať. (viď napr. rozsudok NS ČR 1Cz 6/ 1990, rozsudok NS SR 1Cdo 53/93, uznesenie NS SR 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010, uznesenie NS SR zo dňa 30. 11. 2009, sp. zn. 4 Cdo 183/2009, Nálezy ÚS ČR III.ÚS 2201/2010 zo dňa 11.4. 2013, IV. ÚS 642/05 zo dňa 28.8.2007, II. ÚS 590/08 zo dňa 17.6.2008, III. ÚS 1976/09 z 13.12.2001 a Pl.ÚS 35/09 zo dňa 6.12.2011, ako aj Nález ÚS SR zo dňa 24.3.2011, sp. zn.ÚS 25/2011).

33. Súd teda vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že v predmetnej veci škoda navrhovateľovi bola spôsobená činnosťou orgánu verejnej moci (Okresnou prokuratúrou Revúca) pri výkone verejnej moci, jeho nezákonným rozhodnutím, na ktoré je nutné hľadiť ako na zrušené, pričom škoda navrhovateľovi vznikla v priamej príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím. Za škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím, je pritom potrebné považovať majetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla v trestnom konaní proti nemu vedenom alebo v súvislosti s ním a to už od vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia, s poukazom na § 6 ods. 3 Zák. č. 514/ 2003 Z. z., až do právoplatného skončenia trestného konania.

34. Ako vyplýva zo spisu Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/42/2015, obhajcom účtované trovy v celkovej výške 2257,05 Eur boli účtované správne a v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je preto nutné tieto trovy považovať za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla.

35. Žalobcov nárok na náhradu škody vo výške 2257,05 Eur bol predbežne prerokovaný v súlade s ustanovením § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. a nebol zo strany žalovanej uspokojený. Aj keď žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na nepríslušnom orgáne (MVSR), tento nepríslušný orgán postúpil žiadosť príslušnému orgánu (Generálnej prokuratúre SR), teda v súlade s § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zostávajú účinky žiadosti žalobcu zachované. Keďže bol žalobca pri podaní predmetnej žiadosti zastúpený advokátom, ktorý si za uvedený úkon účtoval tarifnú odmenu vo výške 91,29 Eur spolu s tzv. režijným paušálom 8,58 Eur súd žalobcovi priznal aj nárok na uvedenú sumu, ktorú posúdil ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky voči žalovanej zo zodpovednosti štátu za náhradu škody. Súd preto žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi celkovo sumu 2356,92 Eur.

36. Žalovaná sa dostala do omeškania v zmysle § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. dňom oznámenia Generálnej prokuratúry SR žalobcovi, že jeho nárok neuspokojí. Preto počnúc od 05.10.2016, kedy bolo žalobcovi odmietnutie jeho žiadosti Generálnou prokuratúrou SR doručené, je žalovaná v omeškaní so zaplatením peňažného dlhu žalobcovi. Nakoľko si žalobca uplatnil nárok na úroky z omeškania až od nasledujúceho dňa, súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2 257,05 Eur od 06.10.2016 do zaplatenia.

37. V časti úrokov z omeškania zo sumy prevyšujúcej 2257,05 Eur, teda zo sumy 99,87 Eur, predstavujúcej náklady spojené s uplatnením pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), súd žalobu nepovažoval za dôvodnú, a to pre absenciu zákonného ustanovenia upravujúceho sankciu (vo forme úrokov z omeškania) za omeškanie s platením príslušenstva pohľadávky. V opačnom prípade by žalovanému uložil povinnosť v rozpore s čl. 13. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Súd teda nepovažoval za dôvodné priznať žalobcovi úroky z omeškania z príslušenstva pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a preto žalobu v uvedenej časti zamietol.

38. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko mal vo veci úspech v takmer celej časti uplatneného nároku. Neúspech žalobcu vo veci bol vzhľadom k jeho úspechu len nepatrný, preto mu súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP. Súd preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie

exekúcie označí oprávnený (ust. § 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (ust. § 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).